stærkt betonede Ønskeligheden af at styrke Reservefonden endogsaa meget betydeligt, idet han stillede den norske Reservefond som Maal. Jeg har nu ikke turdet vove at gaa saa langt, det vilde være et Maal, som var altfor fjernt i Øjeblikket, man kan maaske senere flytte Maalepælene, men foreløbig har jeg ment gennem Anmærkning til Finansloven at maatte betegne de 25 Millioner som Maalet. Og det er i Virkeligheden ogsaa saare naturligt at skabe en saadan Reserve, thi der kan tænkes forskellige Nødstilstande for Staten eller Tilstande, der skabe alvorlige Vanskeligheder, i hvilke det vil være af den største Betydning at have en saadan Reserve at gribe til. Det er ganske urigtigt, naar det fra den ærede socialdemokratiske Talers (K. M. Klausen) Side blev antydet, at en Styrkelse af Reservefonden skulde have et særligt militært Øjemed. Jeg har allerede een Gang under Forhandlingerne med en af det ærede Medlems Partifæller gjort opmærksom paa, at der i saa Fald vilde være noget besynderligt i, at man ogsaa fra socialdemokratisk Side saa redebon er gaaet med til at styrke Reservefonden og bringe den op til det ret betydelige Beløb af 25 Mill. Kr. Hvis der skulde ligge noget særligt militært Øjemed bag en Styrkelse af Reservefonden, kan jeg ikke tænke mig, at Socialdemokraterne saa redebonne vilde være gaaede med dertil. Hvorfor det skulde være mere kriminelt at styrke Reservefonden ved opsparede Overskudsindtægter end ved Bortsalg af Statens Aktiver, kan jeg heller ikke faa i mit Hoved.

Saa har man brugt forskellige Skræmmebilleder; det første Skræmmebillede, som formodentlig er særlig udset til at spille en Rolle i Agitationen, er, at denne Fond skulde være en Krigsfond; det næste Skræmmebillede er, at dette Lovforslag skulde være en Bom for den sociale Lovgivning. Men hvorfor i Alverden skulde det særlig virke som en Bom for den sociale Lovgivning? Det skal virke som en Opfordring til Sparsommelighed; det er meget rigtigt, det er ogsaa derfor, det er forelagt. Det skulde virke som en Opfordring, Rigsdagen retter til sig selv, og som den lover sig selv at efterkomme i de første fem Aar, en Opfordring til kun at anvende det Indtægtsoverskud, den Indtægtsstigning, som kan anses for at være den normale, men at henlægge Overskuddet derudover til Statens Reserve. Hvorfor man tænker sig, at det særlig skulde gaa ud over den sociale Lovgivning, er jeg ikke i Stand til at forstaa. Det er en Opfordring til Sparsommelighed i al Almindelighed, til Sparsommelighed paa Lønningerne, til Sparsommelighed paa Militærudgifterne. (*K. M. Klausen:* Ja, det er rigtigt!). ... Ja, og til Sparsommelighed paa en Række af Statens øvrige Udgifter, derunder naturligvis ogsaa den sociale Lovgivning; den skal vel ikke være undtagen fra det almindelige Sparsommelighedskrav, vi stille til os selv. En Udvikling paa det sociale Omraade kan særdeles vel forenes med kun at anvende en Udgiftsstigning fra Aar til Aar paa 2 pCt.; det viser Erfaringen fra Fortiden, det viser særlig en Betragtning af Perioden fra 1894—95 til Aarhundredets Slutning, hvor vi havde en ret god Udvikling i vor sociale Lovgivning, og hvor Udgiftsstigningen ikke var betydelig paa Finanslovens §§ 11—26; man kan kun komme op til de store Udgiftsstigningstal, naar man med det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) tager § 27 med, men den er jo stillet ganske særlig.

Saa siges der, at det særlig er en Højreinteresse, dette Lovforslag drejer sig om. Jeg ser aldeles ikke dette Lovforslag som noget politisk; jeg og mit Parti have ganske den samme Interesse i denne Sparsommelighed, i denne Styrkelse af Reservefonden som Højre, de Radikale og Socialdemokraterne, som et hvilket som helst af Partierne, hvis de ville se rettelig paa deres egne Interesser, paa de Interesser, som de mene sig særlig at repræsentere. Det er til Gavn for alles Interesser, at vi faa virkelig Orden i vore Finanser, og vel mener jeg, at der i de Love, som ere vedtagne her i Tirsdags, er lagt en god og solid Grund til at bringe vort Finansvæsen i Orden, og vel mener jeg, at der ved disse Love er skabt Mulighed for at sikre Balance, men den skaber dog ikke sig selv. Hvis der ikke føres en sparsommelig Statshusholdning, og hvis Lovgivningsmagten ikke paalægger sig en vis Resignation med Hensyn til at skabe nye Udgifter og i alt for stærkt Maal at forøge de gamle, nytter det ikke, at vi have vedtaget nye Skattelove, saa ere vi snart ude i Uføret igen. Skulle vi virkelig sikre Balance, skulle vi virkelig sikre os en varig økonomisk Soliditet, maa der fortsatte Bestræbelser til saa vel fra Regeringens som fra Lovgivningsmagtens Side, og det ere disse Bestræbelser, som her alle Partier opfordres til at være med til, og som, saaledes som jeg allerede har sagt, ere i alle